

RAMON J. SENDER

imán

NOVELA

CENT·MADRID

Portada de la primera edició d'Imán, de Ramon J. Sender, publicada el 1930, feu una retrospectiva de la guerra del Marroc.

La Segona Guerra Mundial més que lluita democràcia-feixisme, començà com l'enfrontament entre les grans potències capitalistes per l'hegemonia mundial, encara que la mobilització de les tropes necessitava d'una elaboració ideològica que mobilitzara a la gent: llibertat i sobirania nacional (el feixisme utilitzà paraules com raça superior, patria, poder, guerra...). L'escenari canvià al finalitzar la guerra i les potències vencedores s'afanyaren a ficar terra de per mig front l'expansió del comunisme de la URSS, i per la seva seguretat sacrificaren una sèrie de països: "el telón de acero" o també Espanya, on el feixisme sobrevivia i deu anys més tard seria acceptat amb tota normalitat pel món occidental.

Arribats a aquest punt, la guerra freda i l'enfrontament a nivell mundial entre el sistema capitalista i socialista dugué a enfrontaments secundaris entre les dos superpotències. Moltes revolucions nacionals, països que desitjaven la independència dels colonitzadors, van agafar la forma socialista per accedir a aquesta, degut a que reclamar el poder per al poble duia aparellat reclamar la igualtat de drets de tots els homes. Mentre el capitalisme i la democràcia liberal triomfaven a Europa i el món més avançat, les revolucions esclataen allà on la fam tenia el seu feu: Àsia, Àfrica i Hispanoamèrica. Un exemple: Cuba. Un petit país a pocs quilòmetres dels Estats Units, dugué a terme una revolució amb èxit. Des de la seva independència d'Espanya cuba era una colònia d'explotació americana, Gabriel Garcia Márquez diu en un article que "En la Cuba de Batista por un dólar se podía ver copular a un hombre y una mujer en cualquier tugurio del Malecón". Degeneració. Molts dels negocis turbulents d'Estats Units es feren a l'illa mentre el dictador Batista tenia el poder. USA prengué bon exemple i establí un control ferri de tota Sudamèrica, ofegant els moviments socials que sorgien amb la intenció de canviar la realitat social del continent: Xile, Argentina, Centreamèrica... Una potencialitat malbaratada de canvi, sufocada per la casta dels militars i la inestimable ajuda de la CIA.

La globalització i la frontera sud

En tot açò arribem al 1989, i a la caiguda del mur de Berlín. Felicitat al primer món, el triomf del capitalisme i la seva globalització (les nomenclatures i el sistema de privilegis de casta de la U.R.S.S. tenien més a vore amb una societat pre-industrial que en una Democràcia popular com fou anomenada). Guerra, Revolució i "rio revuelto". Un altra volta "ganancia de

bre el món, i encara que la visió oficial era democràcia-feixisme, no hem d'oblidar que a la Guerra d'Espanya, per exemple, bancs nordamericans finançaren a Franco, i la TEXAS OIL proveí l'exèrcit rebel de petroli per les operacions. França no deixà passar armes comprades il·legítimament a Txecoslovàquia pel govern republicà, i Anglaterra estigué molt més a proa de la reacció que de la República. Sols la URSS ajudà al govern republicà, encara que l'actuació dels comunistes fou moltes voltes qüestionada i qüestionable.

pescadores". Al entrar la URSS en un mercat de lliure comerç, les privatitzacions convertiran a l'antiga classe dirigent en uns nous "hipercapitalistes", sols fa falta veure a Abramovich, el president del Chelsea, apenes té quaranta anys i es una de les persones més riques d'Anglaterra, amb una aca-paració voraç de tot tipus de recursos. Un cas més moderat es el ucranià Piterman, ara president de l'Alavés, que li dona per comprar clubs de futbol com si un altre es canviara la bicicleta. I açò es l'únic sistema possible, perquè el capitalisme crea riquesa, per a uns pocs, es clar, perquè tant a Rússia com al món sencer, cada volta els rics són més poderosos i els pobres més pobres.

Fins i tot al primer món, a la Espanya de la transició la gent recordarà la polèmica del PSOE per a des-definirse com a marxista. Els líders de molts partits d'Esquerra han evolucionat cap a la socialdemocràcia, totalment integrada al sistema, i com no, burgesa. Al ser Europeus ens hem entrat tots en ixa dinàmica, tots som demòcrates, lliures, liberals, burgesos... Una majoria de gent, de treballadors, creuen que els seus interessos coincideixen amb els del capital, i el defén amb una cosa tant espanyola com la "fúria del converso". Les estadístiques mostren el diferencial de la renda que cada volta va més en augment, fins arribar a un punt, en que els diners passen a un lloc secundari i el valor de les coses el marca la propietat immobiliària.

I a pesar de tot som rics, perquè ara el proletariat, la persona que "no té més propietat que la seva prole, els seus fills" el representa la immigració, la que està a Espanya i la que perd la vida intentant saltar les alambres de Melilla i de Ceuta, i la que vol fugir d'uns països que la globalització els ha otorgat el paper de femer, o de mina, o de plantació, i que dirigents polítics i multinacionals controlen com a província-empresa occidental. I que quan no poden controlar per mitjà de la persuasió, es monta una guerra i prou, i s'els lleva la titularitat dels seus recursos naturals, i damunt els diem salvatges perquè no volen ser "democràtics", qué entenen ells per democràcia?

Recorde que quan començava la Invasió d'Irak, hi havia polítics necons espanyols que dien si estavem dispossats a pagar més per la benzina.

Immigrants passejant per Melilla després de saltar la polèmica tanca, 5 d'octubre de 2005

I nosaltres, espanyolitos de pro, ens quedavem com a mínim pensant, i ens fotia la pujada del fuel. Mols morts després, la nostra solidaritat acava on acava la cobertura del nostre mòbil, els nous rics renunciaven al seu passat, i creuen que ningú els ha ajudat a eixir del moc i la misèria. Estem al bàndol dels poderosos, explotem com els que més. Ja vorem fins a quan el sud ens deixa, el que no té res a perdre, perquè se ho han llevat tot, no te por ni a que li puguen el preu de la gasolina, ni fins i tot, a convertir-se en terrorista, danys col·laterals del sistema. Com dia el Cordobés al ficar-se davant del bou, "más cornadas da el hambre".